

Republika Hrvatska
Općinski sud u Virovitici
Virovitica, Tomaša Masaryka 8

Poslovni broj: Pr-20/2025-26

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Virovitici, po sutkinji Ljubici Kovač Katalinić, u pravnoj stvari tužitelja Ivana Begovića, OIB: 18746493856, Pitomača, Frana Galovića 17, zastupanog po punomoćnici Meliti Babić, odvjetnici u Bjelovaru, protiv tuženog Zavoda za hitnu medicinu Virovitičko-podravske županije, OIB: 90762432681, Virovitica, Ljudevita Gaja 21, uz sudjelovanje umješaca na strani tuženika Republike Hrvatske, zastupane po zakonskom zastupniku Općinskom državnom odvjetništvu u Virovitici, Tomaša Masaryka 1, radi isplate, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave 9. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnika stranka i tužitelja osobno, 30. rujna 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

" I. Nalaže se tuženiku ZAVODU ZA HITNU MEDICINU VIROVITIČKO-PODRAVSKE ŽUPANIJE, Virovitica, Ulica Ljudevita Gaja 21, OIB: 90762432681, da tužitelju IVANU BEGOVIĆ iz Pitomače, Frana Galovića 17, OIB: 18746493856, isplati potraživanja s osnove razlike plaće na ime posebne nagrade u bruto iznosu od 1.569,57 EUR sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena tekućom od 16. svibnja 2022. godine do 31. prosinca 2022. godine, a od 01. siječnja 2023. godine do 31. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je objavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2024. godine do isplate po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, koja teče:

- na bruto iznos od 56,97 EUR počevši od dana 16. svibnja 2022. godine do isplate,
- na bruto iznos od 36,78 EUR počevši od dana 16. lipnja 2022. godine do isplate,
- na bruto iznos od 51,01 EUR počevši od dana 16. srpnja 2022. godine do isplate,
- na bruto iznos od 4,07 EUR počevši od dana 16. studenoga 2022. do isplate,
- na bruto iznos od 87,92 EUR počevši od dana 16. prosinca 2022. godine do isplate,
- na bruto iznos od 55,68 EUR počevši od dana 16. siječnja 2023. godine do isplate,
- na bruto iznos od 58,61 EUR počevši od dana 16. veljače 2023. godine do isplate,
- na bruto iznos od 58,55 EUR počevši od dana 16. ožujka 2023. godine do isplate,
- na bruto iznos od 58,39 EUR počevši od dana 16. travnja 2023. godine do isplate,
- na bruto iznos od 69,59 EUR počevši od dana 16. svibnja 2023. godine do isplate,
- na bruto iznos od 76,39 EUR počevši od dana 16. lipnja 2023. godine do isplate,
- na bruto iznos od 56,47 EUR počevši od dana 16. srpnja 2023. godine do isplate,
- na bruto iznos od 47,43 EUR počevši od dana 16. kolovoza 2023. do isplate,
- na bruto iznos od 8,27 EUR počevši od dana 16. rujna 2023. godine do isplate,
- na bruto iznos od 76,99 EUR počevši od dana 16. veljače 2024. godine do isplate,
- na bruto iznos od 101,19 EUR počevši od dana 16. ožujka 2024. godine do isplate,
- na bruto iznos od 129,46 EUR počevši od dana 16. travnja 2024. godine do isplate,
- na bruto iznos od 168,67 EUR počevši od dana 16. svibnja 2024. godine do isplate,
- na bruto iznos od 160,54 EUR počevši od dana 16. lipnja 2024. godine do isplate,
- na bruto iznos od 99,20 EUR počevši od dana 16. srpnja 2024. godine do isplate,
- na bruto iznos od 25,56 EUR počevši od dana 16. kolovoza 2024. do isplate,
- na bruto iznos od 81,83 EUR počevši od dana 16. rujna 2024. godine do isplate,

sve u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku ZAVODU ZA HITNU MEDICINU VIROVITIČKO-PODRAVSKE ŽUPANIJE, Virovitica, Ulica Ljudevita Gaja 21, OIB: 90762432681, da tužitelju IVANU BEGOVIĆ iz Pitomače, Frana Galovića 17, OIB: 18746493856, isplati potraživanja s osnove naknade plaće za godišnji odmor i bolovanje do 42 dana u bruto iznosu od 500,00 EUR sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena tekućom od 16. lipnja 2022. godine do 31. prosinca 2022. godine, a od 01. siječnja 2023. godine do 31. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je objavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2024. godine do isplate po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku ZAVODU ZA HITNU MEDICINU VIROVITIČKO-PODRAVSKE ŽUPANIJE, Virovitica, Ulica Ljudevita Gaja 21, OIB: 90762432681, da tužitelju IVANU BEGOVIĆ iz Pitomače, Frana Galovića 17, OIB: 18746493856, nadoknadi trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 2.875,00 eura zajedno s

pripadajućom zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, tekućom od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate, u roku od 15 dana."

II. Nalaže se tužitelju da naknadi umješaću Republici Hrvatskoj parnični trošak u iznosu od 700,00 eura u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1.1. Tužitelj je 10. listopada 2025. podnio tužbu protiv tuženika radi isplate razlike plaće i naknade plaće zbog toga što mu kao radniku u sustavu zdravstva, koji je obavljao poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelim od bolesti COVID-19 u periodu od ožujka 2021. do kolovoza 2024. godine nije isplaćivana posebna nagrada za sve sate rada u mjesecu. U tužbi navodi da je tijekom utuženog razdoblja bio u radnom odnosu kod tuženika na temelju ugovora o radu te tijekom postupka ističe da je obavljao poslove radnog mjesta vozača sanitetskog prijevoza.

1.2. U tužbi nadalje navodi da je kao radnik tuženika u djelatnosti zdravstva i zdravstvenog osiguranja od travnja 2022. godine do kolovoza 2024. godine obavljao poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19. Tužitelj se poziva na Odluku o posebnoj nagradi radnicima u sustavu zdravstva koji obavljaju poslove vezane uz pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19 od 7. prosinca 2022. ("Narodne novine" broj 1360/2020: dalje Odluka Vlade RH). Odluka Vlade RH točkom I. u stavku 1. određuje posebnu nagradu radnicima u sustavu zdravstva koji obavljaju poslove vezane uz pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19, a prema stavku 2. navedene točke, u iznosu od 10% od osnovne plaće radnika, koja se isplaćuje uz plaću radnika.

1.3. Tužitelj ističe kako mu je tuženik kao poslodavac u cijelosti (10% od osnove plaće radnika) isplatio posebnu nagradu kao radniku u sustavu zdravstva koji obavlja poslove vezane uz pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19, i to od prosinca 2020. godine do zaključno ožujka 2022. godine, a od mjeseca travnja 2022. pa do mjeseca kolovoza 2024. godine tuženik je samo djelomično isplaćivao posebnu nagradu.

1.4. Kasnijim podnescima tužitelj u više navrata citira dopis Ministarstva zdravstva, klasa: 011-002/20-01/678, urbroj: 534-01/8-21-14 od 13. siječnja 2021. (dalje: dopis Ministarstva zdravstva) koji glasi: "Slijedom navedene Odluke Stožera civilne zaštite Republike Hrvatske te obveza koje iz te Odluke proizlaze za radnike u timovima sanitetskog prijevoza, isti ostvaruju pravo na posebnu nagradu od 10% od osnovne plaće za sve odrađene sate u mjesecu, s obzirom da su u okviru cjelokupnog vremena angažirani na poslovima vezanim za pružanje zdravstvene skrbi oboljelim

od bolesti COVID-19." Navedeni citat tužitelj tumači na način da se posebna nagrada od 10% od osnovne plaće isplaćuje za sve odrađene sate u mjesecu.

1.5. Slijedom navedenog, tužitelj smatra da mu pripada posebna nagrada za svaki odrađeni sat rada. Ističe kako ni iz jednog pravnog akta na koji se poziva tuženik ne proizlazi da bi radnik imao pravo samo na posebnu nagradu isključivo za one stvarno odrađene sate rada u kojima je bio u neposrednom doticaju s pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19.

1.6. Nadalje, tužitelj ističe da na temelju odredbe članka 81. Zakona o radu ("Narodne novine" broj 93/14, 127/17, 98/19, 151/22, 46/23 i 64/23, dalje ZOR) za vrijeme korištenja godišnjeg odmora radnik ima pravo na naknadu plaće u visini određenoj kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu ili ugovorom o radu, a najmanje u visini njegove prosječne mjesečne plaće u prethodna tri mjeseca, uračunavajući sva primanja u novcu i naravi koja predstavljaju naknadu za rad. Temeljem Temelnog kolektivnog ugovora za službenike i namještenike u javnim službama ("Narodne novine" broj 56/22) u članku 57. stavku 1. propisano je da radniku koji je odsutan s rada zbog bolovanja do 42 dana, pripada naknada plaće u visini 85% njegove plaće ostvarene u prethodna tri mjeseca neposredno prije nego je započeo bolovanje.

1.7. Budući da tuženik nije u cijelosti isplaćivao tužitelju pripadajuću posebnu nagradu te razliku naknade plaće za godišnji odmor, odnosno bolovanje do 42 dana, tužitelj smatra da je tuženik u obvezi isplatiti mu razliku plaće za dospjele, a neisplaćene posebne nagrade i razliku naknade plaće.

1.9. Povodom rješenja ovog suda od 16. ožujka 2026., tužitelj je podneskom od 9. travnja 2026. precizirao tužbeni zahtjev na način da na ime posebne nagrade za razdoblje od travnja 2022. do kolovoza 2024. godine potražuje bruto iznos od 1.569,57 eura sa zakonskom zateznom kamatom te na ime osnovne naknade plaće za vrijeme godišnjeg odmora i bolovanja do 42 dana potražuje bruto iznos od 500,00 eura sa zakonskom zateznom kamatom.

2.1. U odgovoru na tužbu i tijekom postupka tuženik ne osporava da je tužitelj zaposlen kod tuženika temeljem ugovora o radu te da je obavljao poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19, ali osporava osnovanost tužbenog zahtjeva.

2.2. Tuženik osporava pravno shvaćanje tužitelja da bi on kao radnik tuženika imao pravo na posebnu nagradu sukladno Odluci Vlade RH za puni mjesečni fond sati, dakle da bi imao pravo na 10% od svoje osnovne plaće za puni mjesečni radni fond sati neovisno o tome koliko je stvarno radnog vremena proveo u pružanju skrbi (prijevozu) pacijentima oboljelim od bolesti COVID-19.

2.3. Tuženik navodi da je do prava na isplatu posebne nagrade u iznosu od 10% za sve odrađene sate u mjesecu došlo samo zbog Odluke o uvođenju nužne mjere posebne organizacije hitne medicinske službe i sanitetskog prijevoza za vrijeme proglašene epidemije bolesti COVID-19 ("Narodne novine" broje 35/20; dalje: Odluka Stožera civilne zaštite) od 23. ožujka 2020. Odlukom Stožera civilne zaštite djelatnosti tuženika bile su stavljene u posebnu organizaciju te je zbog toga posebna

nagrada bila plaćena za sve odrađene sate u mjesecu sve dok je na snazi bila i važila Odluka Stožera civilne zaštite. Prestankom Odluke Stožera civilne zaštite prestala je i posebna organizacija hitne pomoći i sanitetskog prijevoza, pa mu je od tog trenutka posebna nagrada bila isplaćena samo za vrijeme provedeno s COVID-19 pacijentima kako je bilo i propisano Odlukom Vlade RH, a tako mu je isplaćivano sve dok i Odluka Vlade RH nije stavljena izvan snage.

2.4. Tuženik ujedno osporava tužitelju pravo na razliku naknade plaće za dane provedene na godišnjem odmoru, odnosno na bolovanju do 42 dana. Ističe da je zahtjev tužitelja da mu se i za vrijeme odsutnosti s rada obračunava posebna nagrada pravno potpuno neutemeljen, s obzirom na to da tužitelj u tim razdobljima nije stvarno obavljao poslove pružanja zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19, što je bio temeljni preduvjet za isplatu nagrade prema Odluci Vlade RH.

2.5. Tuženik je predložio da se kao umješlač na strani tuženika u parnicu pozive Republika Hrvatska putem Građansko-upravnog odjela Općinskog državnog odvjetništva u Virovitici. Rješenjem ovog suda dopušteno je sudjelovanje Republike Hrvatske kao umješlača na strani tuženika. Umješlač se pridružio svim navodima tuženika te ostao kod svih iznesenih pisanih očitovanja tuženika.

3.1. Nije sporno da je tužitelj zaposlen kod tuženika na temelju ugovora o radu, na radnom mjestu vozača sanitetskog prijevoza, da je obavljao poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19 u utuženom razdoblju.

3.2. Nije sporno da se na tužitelja u utuženom razdoblju od mjeseca travnja 2022. pa do mjeseca kolovoza 2024. godine primjenjivala Odluka Vlade RH na temelju koje mu se isplaćivala posebna naknada odnosno tzv. COVID dodatak.

4. Između stranaka je sporno ima li tužitelj kao radnik tuženika pravo na isplatu posebne nagrade temeljem Odluke Vlade RH u iznosu od 10% od osnovne plaće radnika za cjelokupni mjesečni fond sati u razdoblju od travnja 2022. do kolovoza 2024. godine, neovisno o tome koliko je stvarno odradio sati na poslovima pružanja skrbi pacijentima oboljelim od bolesti COVID-19. Sporno je da li tuženiku pripada razlika naknade plaće koju je primao za vrijeme bolovanja i godišnjeg odmora jer mu tuženik nije obračunavao posebnu nagradu za sve odražene sate u mjesecu. Sporna je i visina tužbenog zahtjeva.

5. Tijekom postupka izvedeni su slijedeći dokazi: izvršen je uvid u dopis od 4.9.2025. (str. 8-9), zahtjev tužitelja od 27.8.2025. (str. 11-13), Odluku Vlade Republike Hrvatske o posebnoj nagradi radnicima u sustavu zdravstva koji obavljaju poslove vezane uz pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19 od 7.12.2020. (str. 14,41), Odluku Vlade Republike Hrvatske o stavljanju izvan snage Odluke o posebnoj nagradi za obavljanje poslova pružanja skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19 od 22.8.2024. (str. 15, 67), Odluku Stožera civilne zaštite Republike Hrvatske o uvođenju nužne mjere posebne organizacije hitne medicinske službe i sanitetskog prijevoza za vrijeme proglašene epidemije bolesti COVID19 (str. 39-40), dopis Ministarstva zdravstva domovima zdravlja od 13.1.2021. (str. 42, 66, 106), Odluku Stožera civilne zaštite Republike

Hrvatske o prestanku važenja odluke o uvođenju nužne mjere posebne organizacije hitne medicinske službe i sanitetskog prijevoza za vrijeme proglašene epidemije bolesti COVID19 od 7.4.2022. (str. 43), dopis Ministarstva zdravstva zdravstvenim ustanovama od 21.12.2020. (str. 64-65), dopis Ministarstva zdravstva Direkciji Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje od 4.2.2021. (str. 103), dopis Ministarstva zdravstva KBC Osijek od 26.8.2024. (str. 104), dopis Ministarstva zdravstva ZZHM OBŽ od 11.11.2024. (str. 105), obračunske isprave (str. 209-264), Pravilnik o radu ZZHM VPŽ (str. 265-293), saslušani su svjedoci Robert Bokunić (str. 348-349), Tomislav Ojdanić (str. 349-350) i tužitelj (str. 359-360) te je izvršen uvid u ostalu dokumentaciju koja prileži spisu.

6. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno odredbi članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/20, 114/22 i 155/23, dalje: ZPP), sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

7. Tijekom postupka utvrđene su slijedeće činjenice:

- da je epidemija bolesti COVID-19 proglašena 11. ožujka 2020. Odlukom Ministarstva zdravstva, dok je prestanak epidemije proglašen Odlukom Predsjednika Vlade RH, koja je objavljena u Narodnim novinama broj 51/23 12. svibnja 2023.;

- da je Vlada Republike Hrvatske 7. prosinca 2020. donijela Odluku o posebnoj nagradi radnicima u sustavu zdravstva, koji obavljaju poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19, koja je objavljena u Narodnim novinama broj 136/20 od 9. prosinca 2020., s tim da je odluka stupila na snagu prvog dana od dana objave, odnosno 10. prosinca 2020., te stavljena izvan snage Odlukom Vlade od 22. kolovoza 2024., a koja je objavljena u Narodnim novinama broj 99/24 i stupila je na snagu 23. kolovoza 2024.,

- da je uvidom u Odluku Ministarstva zdravstva, Klasa: 011-02/20-01/701, Ur. broj: 534-01/8-20-01 od 21. prosinca 2020 (str.64-65) utvrđeno da je svim zdravstvenim ustanovama poslana uputa vezana uz Odluku o posebnoj nagradi radnicima u sustavu zdravstva koji obavljaju poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19, kojom ih se obavještava da će se u COP aplikaciji za potrebe evidentiranja rada zaposlenika koji pružaju skrb oboljelima od bolesti COVID-19 implementirati element 11064 posebna nagrada za rad s oboljelima te da će se obračunavati u iznosu od 10 % od osnovne plaće radnika, a prilikom unosa u aplikaciju potrebno je evidentirati broj sati te će se prema broju sati automatski izračunati iznos nagrade;

- da je tužitelj zaposlenik tuženika i da je u utuženom periodu obavljao posao vozača sanitetskog vozila,

- da je Odlukom Stožera civilne zaštite Republike Hrvatske o uvođenju nužne mjere posebne organizacije hitne medicinske službe i sanitetskog prijevoza za vrijeme proglašene epidemije bolesti COVID-19 ("Narodne novine" broj 35/20 od 23. ožujka 2020.) Hrvatski zavod za hitnu medicinu bio ovlašten naložiti radnicima

zavoda za hitnu medicinu i timovima sanitetskog prijevoza obavljanje rada bez obzira na njihovo mjesto rada,

- da je navedena odluka prestala važiti 9. travnja 2022. iz razloga što su se bitno izmijenile okolnosti vezane uz epidemiju od čega je najvažniji stupanj imunosti stanovništva koji je u međuvremenu stečen,

- da je za vrijeme važenja Odluke o uvođenju nužne mjere posebne organizacije hitne medicinske službe i sanitetskog prijevoza tj. u periodu od studenoga 2020. godine do ožujka 2022. godine u skladu s uputom Ministarstva zdravstva od 13. siječnja 2021., tuženik svim zaposlenicima (pa tako i tužitelju) isplaćivao posebnu nagradu za sve odrađene sate, a ne samo za sate koju su zaposlenici proveli radeći s COVID-19 oboljelima jer je djelatnost sanitetskog prijevoza bila pod posebnom organizacijom,

- da je nakon tog perioda, tj. nakon ožujka 2022. godine i prestanka važenja Odluke o uvođenju nužne mjere posebne organizacije hitne medicinske službe i sanitetskog prijevoza, tuženik tužitelju obračunao i isplatio posebnu nagradu za sate koje je tužitelj stvarno odradio u utuženom razdoblju s COVID-19 oboljelima prema evidenciji tih sati u informacijskom sustavu tuženika,

- da je uvidom u platne liste tužitelja za utuženi period jasno vidljivo da mu je isplaćivana nagrada sukladno Odluci Vlade Republike Hrvatske o posebnoj nagradi radnicima u sustavu zdravstva, koji obavljaju poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19 po broju evidentiranih sati;

- da kod tuženika nije bila osnovana ustrojstvena jedinica i formiran tim liječnika i drugih zdravstvenih djelatnika koji bi radili isključivo s osobama oboljelima od bolesti COVID-19, već je tuženik pružao skrb svim pacijentima kojima je zbog stradanja, ozljede ili drugih razloga neposredno ugrožen život, pojedini organ ili drugi dijelovi tijela, odnosno pacijentima kod kojih bi moglo doći do životne ugroženosti,

- da tuženik obavlja i sanitetski prijevoz nepokretnih, teško pokretnih pacijenata i onih kojima zbog prirode bolesti nije preporučljivo samostalno kretanje,

- da je sukladno iskazima svjedoka i tužitelja tuženik kao poslodavac vodio evidenciju sati koje su njegovi zaposlenici (a time i tužitelj) proveli u radu s COVID-19 oboljelim osobama,

- da je te sate rada tuženik evidentirao preko šifri iz medicinske dokumentacije pacijenta (str. 348),

- da je tužitelj u svom iskazu naveo da su mu iznosi po osnovi posebne nagrade koje je na plaći dobivao za rad s pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19 premali, uslijed čega nalazi da se ti sati nisu pravilno evidentirali; no da nitko nije smanjivao broj oboljelih.

8. Odlukom o posebnoj nagradi radnicima u sustavu zdravstva koji obavljaju poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19 propisano je:

„I. Radnicima u sustavu zdravstva koji obavljaju poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od COVID-19, utvrđuje se posebna nagrada. Posebna nagrada iz st. 1. ove točke utvrđuje se u iznosu od 10% od osnovne plaće radnika, a isplaćuje uz plaću radnika. II. Posebna nagrada iz točke I. ove Odluke isplaćuje se radniku za vrijeme koje je sukladno rasporedu poslodavca/ ravnatelja doma zdravlja proveo na obavljanju poslova u ustrojstvenim jedinicama/ djelatnostima koje pružaju skrb oboljelima od bolesti COVID-19. V. Primjena isplate u skladu s ovom Odlukom započinje s obračunom plaće za mjesec studeni 2020. godine.“

9. Tužitelj je u vrijeme izbijanja epidemija virusa COVID-19 obavljao posao vozača sanitetskog vozila, te je pružao skrb pacijentima oboljelim od COVID-19 bolesti iako nije bio raspoređen u posebnu jedinicu koja je pružala samo skrb pacijentima oboljelim od COVID-19, jer takva jedinica, zbog prirode zdravstvene zaštite koju tuženik pruža, nije bila ni ustanovljena.

10.1. Isto tako, u početku izbijanja epidemije virusa COVID-19, djelatnost sanitetskog prijevoza bila je pod posebnom organizacijom uslijed Odluke Stožera civilne zaštite Republike Hrvatske o uvođenju nužne mjere posebne organizacije hitne medicinske službe i sanitetskog prijevoza za vrijeme proglašene epidemije bolesti COVID-19.

10.2. Tužitelj je kao vozač sanitetskog prijevoza za vrijeme važenja te Odluke stavljen pod sustav zajedničkog planiranja i ispomoci na razini cijele Republike Hrvatske radi borbe protiv epidemije. Uslijed takve Odluke Stožera civilne zaštite, vozila i osoblje saniteta korišteni su za potrebe prijevoza oboljelih i sumnjivih na zarazu, kao i za rasterećenje hitne medicinske službe. Upravo zbog navedenog, tj. zbog takvog posebnog oblika organizacije sanitetske djelatnosti uslijed borbe protiv epidemije virusa COVID-19 uputom Ministarstva zdravstva od 13. siječnja 2021., određeno je da se za vrijeme važenja te odluke, tj. za vrijeme nužne mjere posebne organizacije sanitetskog prijevoza, svima radnicima i timovima sanitetskog prijevoza isplaćuje posebna nagrada za rad s COVID-19 oboljelim pacijentima za sve odrađene sate u mjesecu.

10.3. Tuženik je, stoga, za vrijeme važenja predmetne Odluke o uvođenju nužne mjere posebne organizacije hitne medicinske službe i sanitetskog prijevoza, dakle do travnja 2022. godine, tužitelju isplaćivao posebnu nagradu za sve odrađene sate u mjesecu.

10.4. Posebna organizacija hitne medicinske službe i sanitetskog prijevoza prestala je važiti u travnju 2022. godine, a kao razlog prestanka u obrazloženju Odluke od 7. travnja 2022. navedeno je da su se bitno promijenile okolnosti vezane uz epidemiju od čega je najvažniji stupanj imunosti stanovništva koji je u međuvremenu stečen.

11.1. Od trenutka prestanka važenja nužne mjere posebne organizacije službe sanitetskog prijevoza, tuženik je evidentirao sate koje su njegovi zaposlenici (a time i

tužitelj) proveli u radu s pacijentima oboljelim od COVID-19 i isplaćivao je posebnu nagradu tužitelju samo za tako odrađene sate rada.

11.2. Dakle, tužitelju nakon prestanka važenja Odluke o uvođenju nužne mjere posebne organizacije hitne medicinske služne i sanitetskog prijevoza, posebna nagrada za rad s COVID-19 oboljelim pacijentima više nije bila plaćena za sve sate rada u mjesecu, već samo za evidentirane sate koje je tužitelj proveo u radu s tako oboljelim osobama.

12.1. Tužitelj tužbu u ovom postupku temelji na tvrdnji da mu je posebna nagrada za rad sa pacijentima koji su oboljeli od COVID-19 trebala biti obračunata za cjelokupni mjesečni fond sati rada i nakon prestanka nužne mjere posebne organizacije službe sanitetskog prijevoza, a ne samo za evidentirane sate rada s pacijentima oboljelim od bolesti COVID-19.

12.2. Tužba se ne temelji na činjeničnim tvrdnjama da su tužitelju nepravilno evidentirani sati rada s COVID-19 oboljelim osobama, niti je to tužitelj tvrdio u svome iskazu obzirom da je tužitelj iskazivao da ne vjeruje da su smanjivani sati rada ili broj oboljelih osoba, ali da mu nije jasno zašto je u utuženom periodu dobivao znatno manji iznos u odnosu na trenutak izbijanja epidemije. Tužitelj pri tomu ničime ne dokazuje da su mu pogrešno evidentirani sati radi s pacijentima oboljelim od bolesti COVID-19, već svoju tužbu temelji na (pogrešnom) shvaćanju i tumačenju da mu pripada posebna nagrada za sve sate rada, neovisno koliko je doista sati rada stvarno radio s COVID-19 oboljelim osobama.

13.1. Cilj Odluke o posebnoj nagradi bio je da se nagradi radnike u sustavu zdravstva koji su obavljali poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od COVID-19, i to za vrijeme kad su stvarno i radili sa pacijentima oboljelim od COVID-19, a ne za svo vrijeme. Tužitelj nije sve sate rada u utuženim mjesecima radio samo s pacijentima oboljelim od COVID-19 niti je on to tvrdio, uslijed čega mu predmetna nagrada pripada samo za ono vrijeme dok je u ispunjavanju zadataka svog radnog mjesta pružao skrb pacijentima oboljelim od COVID-19 bolesti. Tužitelju ne pripada posebna nagrada za sve sate rada neovisno o tomu da li je ili nije stvarno radio sa oboljelim od COVID-19 jer predmetno ne slijedi iz Odluke o posebnoj nagradi Vlade RH (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske Rev-727/2026-3 od 27. svibnja 2026. i Rev-338/2026-2 od 14. travnja 2026.).

13.2. Sama okolnost da je tužitelj bio zaposlen u sustavu zdravstva i što je možda u razdoblju nakon prestanka važenja posebne organizacije službe sanitetskog prijevoza došao u kontakt sa oboljelim pacijentom, a da to nije tada znao uslijed čega to nije ni evidentirano niti je to znao poslodavac (tuženik), ne daje mu pravo na uvećanje plaće predviđeno Odlukom. I sam je tužitelj u svom iskazu naveo da mu je u utuženom razdoblju posebna nagrada isplaćivana za evidentirane sate rada s COVID-19 oboljelim pacijentima te da ne vjeruje da mu je itko smanjivao broj oboljelih ili broj sati rada s njima. Iz navedenog slijedi da mu je tuženik u utuženom razdoblju za sve evidentirane sate rada isplatio posebnu nagradu, a ukoliko je u radu došao u kontakt s COVID-19 oboljelim pacijentom a da to nije znao, kao što to nije znao ni tuženik tj. poslodavac, ne znači da ima pravo na tu nagradu za sve odrađene sate u mjesecu. Samo zbog te činjenice, odnosno da je tužitelj mogao doći u kontakt s COVID-19 oboljelom osobom, u situaciji kada je većina epidemioloških mjera bila

ukinuta (travanj 2022. godine) te kada je prestala potreba za izvanrednim spajanjem resursa hitne pomoći i saniteta jer je stečen stupanj imunosti stanovništva, ne ukazuje da tužitelju pripada pravo na posebnu nagradu za sve odrađene sate rada u utuženim mjesecima. Ovo posebice i zbog toga što tužitelj ne osporava da mu je od strane tuženika stavljena na raspolaganje adekvatna zaštitna oprema i testovi upravo kako bi se spriječila mogućnost zaraze. Isto tako i okolnost da su neki Zavodi za hitnu medicinu drugih županija isplaćivali predmetnu naknadu za sve sate redovnog rada nije od značaja za ishod spora.

14. Svjedoci Robert Bokunić i Tomislav Ojdanić nisu imali posebnih saznanja o tomu da li su tužitelju evidentirani i plaćeni svi sati rada koje je proveo u skrbi s COVID-19 oboljelim pacijentima u utuženim mjesecima. Isti su iskazivali općenito, pri čemu je svjedok Robert Bokunić naveo da su se ti sati rada vodili dosta aljkavo, a svjedok Tomislav Ojdanić je naveo da nikome u kolektivu nije bilo jasno kako se to evidentiralo. Kada se ovi navodi povežu s iskazom tužitelja koji je iskazivao da je podigao tužbu jer mu nije bilo jasno zašto je u trenutku izbijanja epidemije COVID-19 virusa dobivao znatno veći iznos posebne nagrade u odnosu na utuženi period te činjenicu da iz njihovih iskaza slijedi da je sate rada s COVID-19 oboljelim osobama evidentirao voditelj, ali da nitko nije naveo koliko konkretno sati tužitelju nije plaćeno niti su se radi pogrešne evidencije tih sati obratili tuženiku, uzevši u obzir pravna shvaćanja suda navedena u točkama 13.1. i 13.2. ovog Obrazloženja, ovi iskazi nisu od presudne važnosti za predmet spora.

15. Zbog navedenog, a obzirom da cjelokupni tužbeni zahtjev tužitelja počiva na pogrešnom tumačenju opsega i uvjeta primjene odredbi Odluke Vlade Republike Hrvatske, ovaj sud nalazi da tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan, kako u pogledu isplate razlike plaće, posljedično i naknade plaće za vrijeme godišnjeg odmora i bolovanja do 42 dana, zbog čega je isti odbijen (točka I. izreke presude).

16. Obzirom na pravno shvaćanje ovog suda da je tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan u samoj pravnoj osnovi, sud nije proveo dokaz financijsko–knjigovodstvenim vještačenjem koje je tužitelj predlagao radi utvrđenja točne visine svog potraživanja, kada bi mu se posebna nagrada priznala za sve sate rade u utuženim mjesecima, neovisno koliko je od tih sati doista proveo u rad s pacijentima oboljelim od COVID-19 bolesti.

17.1. Odluka o parničnim troškovima temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. ZPP-a, odnosno obzirom da je tužitelj u cijelosti izgubio parnicu dužan je tuženiku i njegovu umješaču naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka.

17.2. Tuženik nije postupio sukladno odredbi članka 164. stavka 1. i 3. ZPP-a i određenim zahtjevom potraživao naknadu troškova, dok umješaču na strani tuženika obzirom na vrijednost predmeta spora (2.069,57 eura) i odredbe Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23., dalje: Tarifa) pripada trošak sastava obrazloženog podnesak od 4. veljače 2026. u iznosu od 50 bodova (Tbr.8. toč.3. Tarife u svezi s Tbr.7. toč.1. Tarife), trošak zastupanja na ročištima održanim 12. veljače i 12. lipnja 2026. u zatraženom iznosu od 50 bodova za svako ročište (Tbr.9 toč.2. Tarife u svezi s Tbr.7. toč.1. Tarife) te trošak zastupanja na ročištima održanim 2. srpnja 2026. i 9. rujna 2026. u iznos od 100 bodova za svako ročište (Tbr.9. toč.1. Tarife u svezi s Tbr.7. toč.1. Tarife). Umješaču

na strani tuženika tako pripada pravo na naknadu troškova u visini od 350 bodova što pomnoženo s 2,00 eura koliko iznosi vrijednost boda (Tbr.48. t.3. i Tbr.50. Tarife) daje iznos od 700,00 eura, zbog čega je odlučeno kao u točki II. izreke ove presude.

18. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci.

U Virovitici 30. rujna 2026.

Sutkinja:

Ljubica Kovač Katalinić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira je li na isto pristupila, odnosno

- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi pisano putem ovog suda. O žalbi odlučuje Županijski sud.

Dostaviti:

1. Odvjetnica Melita Babić, Ivana Viteza Trnskog 9E, Bjelovar
2. Zavod za hitnu medicinu Virovitičko-podravske županije, Ljudevita Gaja 21, Virovitica
3. Općinsko državno odvjetništvo u Virovitici, Masarykova 1, Virovitica

Broj zapisa: **9-3088d-eb90f**

Kontrolni broj: **01f56-d1532-2d118**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Virovitici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.